



Kommunal trening legger kjelker i veien for den beste kulturhusløsningen i Fyllingsdalen.

Kostbar spareiver

DET KOSTER å være fattig. Sannheten i denne gamle erkjennelsen viser seg igjen i striden om hvor Fyllingsdalens lenge lovede kulturhus skal plasseres. I den saken kan kommunal spareiver vise seg å være veien til halvgode løsninger. Treghet og skiftende prioriteringer fører trolig til at toget er i ferd med å gå for det beste alternativet.

En slik kommunal ut-
halingstaktikk er
vanskelig å forstå
og vanskelig å godta

På 1990-tallet, da Bergen ennå var administrativt inndelt i 12 bydeler, vedtok bystyret en plan som forutsatte at samtlige bydeler skulle ha sitt eget kulturhus eller kultursenter innen 2000. Den planen var åpenbart for optimistisk. Så da byens første kulturhusplan ble vedtatt i 1998, var prioriteringene langt mer jordnære. Men at det skulle bli så jordnært som senere bybudsjett har vist, hadde knapt noen sett for seg. I økonomiplanen for perioden 2001 – 2004 foreslo byrådet å føre opp én million kroner i investeringsmidler til kulturhus i Fyllingsdalen, «for å markere vilje til å realisere prosjektet».

REALISERINGEN av kulturhus, selv i våre mest folkerike bydeler, har vært en lang og seig kamp, hvor personlig innsats og utholdenhet hinsides hva en med rimelighet kan forvente, var nøkkelen til suksess. Så tregt har dette gått at det er lett å forstå den svært lite forpliktende formuleringen i byrådserklæringen for innevæ-

rende periode. Den sier bare at byrådet vil «jobbe for å sikre kulturhus i Fyllingsdalen og Åsane».

I årevis har Fyllingsdalen stått øverst på prioriteringslisten over bydelskulturhus, gang på gang er innbyggerne blitt skuffet. Ulike løsninger har vært presentert, for så å renne ut i kommunal initiativløshet. Når det så igjen nærmer seg en mulig realisering, står striden om lokalisering. Byrådet hadde blinket ut Løvås skole, som skulle legges ned. Men i fjor ble den reddet for videre drift. Fyllingsdalen Kulturråd, som representerer kulturorganisasjonene og -interessene i bydelen, har anbefalt at kulturhuset bygges som en del av bydelssenteret Oasen. Dette skulle skje i forståelse med Vital Eiendom, som planlegger en større utvidelse av sine arealer der.

Gud på gateplan

BJØRGVIN BISPEDØMME mangler penger, og ser seg nødt til å kutte tilskuddet til gateprester. Det er en beslutning som bør revurderes. Kirkens Bymisjon gjør en uvurderlig jobb blant mange av dem som har det tøft i Bergen, og som virkelig kan trenge den omsorgen og kanskje også de gudsordene gateprestene tilbyr. Det skulle være unødvendig å trekke frem Mesterens eksempel for å understreke poenget.

Stiftsdirektør Jan Ove Fjelltveit i Bjørgvin beklager at kirken ikke lenger kan bidra. Det er det all grunn til. Alle som har en

ET KULTURHUS i Oasen, bydelens hjerte, har bred støtte og vil ha en rekke fordeler. Viktigst er nærhet til de mange som oppsøker kjøpesenteret daglig og gir en «drop in»-effekt. Med finansiering fra byrådet fikk Fyllingsdalen Kulturråd arkitektfirmaet Cubus til å utrede tolv ulike tomter; de konkluderte med at Oasen er best. Når alternativet Løvås skole nå er skrinlagt, har byrådet likevel valgt å se bort fra utredningen det selv betalte, og anbefaler at det lyses ut en konkurranse for å avklare om det finnes alternative løsninger «i sentrale deler av Fyllingsdalen».

I mellomtiden realiserer Vital sine planer, uten noe kulturhus. En slik kommunal uthalings-taktikk er vanskelig å forstå og vanskelig å godta.

knapp økonomi er tvunget til å prioritere, så også Guds hus, men det er grunn til å minne om at 250.000 kroner er for småpenger å regne.

Gateprestene «betyr mye for omdømmet til kirken blant de svakeste i samfunnet», sier Fjelltveit. Men langt viktigere enn kirkens omdømme: Gateprestene betyr mye for selve livskvaliteten til de svake og utstøtte, fordi gateprestene byr på en helt annen nærhet enn det kirkens egne prester kan make. Det burde være det avgjørende for kirken.